

Udgiftsrestancer“, og selvfølgelig er der tilsvarende ogsaa for Indtægtsrestancer. Jeg ser ikke, hvad Restancer har at gøre paa et Kasseregnskab. Lad os tage det rent praktisk. Vi har Ejendomsskyldskatter paa 5 Mill. Kr. halvaarlig, men der kommer f. Eks. kun 4 Mill. Kr. ind. Den sidste Million er en Formue, som er baandlagt, men ikke disponibel; vi kan ikke i dette Øjeblik betale Regninger med den. Hvis vi paa det Tidspunkt gør Status op, er denne Million fuldgod Del af Status, derom er der ingen Tvivl, men den hører hjemme i Status og bør ikke opføres mellem de Penge, der er indgaaet. Det er saa meget mærkeligere, at denne Fremgangsmaade bruges, som vi fra Amtstuerne, som jeg har noget praktisk Kendskab til, og hvor jeg har opkrævet adskillige Millioner netop af den Slags i Aarenes Løb, altid afleverer til Statsbogholderiet og Finansministeriet de rene Pengeregnskaber; og saa kommer man senere hen paa et andet Standpunkt — jeg ved ikke, om det er inde i Statsbogholderiet — og siger: vi skal have dem sammen med de Restancer, som vi selvfølgelig selv maa føre Bog over.

Jeg beder om, at der maa blive taget et vist Hensyn til det ønskelige i at skille Restancerne ud fra de indgaaede Kapitaler. Jeg tror, det er muligt at gøre det. At det spiller en Rolle, vil man se deraf, at der paa Statsregnskabet, det nuværende Kasseregnskab for Finansaaret 1923—24, staar opført under Kassebeholdningen ved Aarets Begyndelse ikke indgaaede Indtægtsrestancer til et Beløb af over 37 Mill. Kr. — det er ikke saa ganske smaa Beløb, Talen er om — og Udgiftsrestancer til et Beløb af 39 Mill. Kr. Det er klart, at disse Beløb skal indgaa i Statsregnskabet, men de skal ifølge min Mening indgaa i Statens Formueregnskab, Status, ikke i Kassebeholdningen, saaledes som det sker her i Hovedregnskabet. I Kasseregnskabet er det skaaret ud, men ifølge min Formening hører det heller ikke hjemme der. Det bør føres paa Formueregnskabet og ikke noget andet Sted. Altsaa med Hensyn til Kassen beder jeg om, at dette bliver taget under Overvejelse; jeg kan ikke tænke mig, at det kan genere noget Menneske, at vi saaledes skærer Restancerne ud.

Lad mig tilføje, skønt det i og for sig ikke spiller nogen stor Rolle, at disse Restancer indeholder baade sikre og usikre Beløb. Jeg har nævnt Ejendomsskylden, der er det næsten altid, eller rettere sagt, det er altid fuldkommen sikkert, at disse

Restancer gaar ind. Men hvad Restancerne paa Formue- og Indkomstskattens Omraade angaar, saa er det jo saaledes, at ganske vist det meste deraf indgaar, men jeg har dog særlig i Krigstiden og i Tiden derefter, da Konjunkturerne sank stærkt, været ude for — det er noget, vi sikkert alle sammen kender —, at der af en eller anden Formueskat er blevet strøget som uerholdelig en meget stor Del, maaske Hundredetusender. De er opført i Kassebeholdningen her og skal saa stryges af Kassebeholdningen.

Jeg vilde finde det ganske anderledes fornuftigt og svarende til almindelig regnskabsmæssig Fremgangsmaade, om man, i Stedet for at lade disse Konti indgaa i Kassebeholdningen, holdt dem udenfor som Restancer paa en Restancekonto. Saa kunde man siden tage en Afskrivning, som man nu skønnede. Det kunde ikke genere et Menneske, heller ikke Kassebeholdningen, hvad den nuværende Fremgangsmaade gør.

Jeg skal nævne en enkelt Ting, som ogsaa andre har været inde paa. Det er Spørgsmaalet om Opførelsen af Arveafgiften. Den lader man i det foreliggende Forslag gaa ind paa Formueregnskabet med det samme, idet man ønsker derigenem at tilkendegive noget om, at det er en Formueoverførelse fra den private Arvelader til Staten. Det kan være meget pænt, at man søger at tilkendegive, at det er en Formueoverførelse, men Resultatet er i Virkeligheden nøjagtigt det samme alligevel, det er Penge, der indgaar, og det er Penge, som Staten anvender paa ganske samme Maade som andre Penge; og jeg ser ikke bedre, end at alt det, Staten faar af den Art Indtægter, i Virkeligheden burde passere Driftsregnskabet og ikke gaa direkte over paa Formueregnskabet.

Jeg maa i denne Forbindelse have Lov til at nævne et ganske morsomt Tilfælde, hvor Finansministeren aabenbart holder til samme Anskuelse som jeg, men dog ikke har gennemført den. Det er med Hensyn til den saakaldte Forstrækning til det kongelige Teater. Der bemærkede den højtærede Finansminister selv, at den burde egentlig opføres paa Driftsregnskabet. Men saa forstaaer jeg ikke, hvorfor den højtærede Finansminister ikke har gjort det, for saa havde han været enig med mig, og det havde dog altid været til nogen Støtte for ham.

Jeg ser ikke, hvorfor man skal have den Slags Indtægter og Udgifter over paa